

Medlem sagde nemlig nu, at der kunde være Tilfælde, hvor man foretrak den politiske Afgørelse fremfor den juridiske Afgørelse, den politiske Afgørelse, som man eventuelt kunde faa ved Raadets Mægling i Stedet for ved en Domstols Afgørelse. Hvis det er det ærede Medlems Mening, da tror jeg rigtignok, der er en meget væsentlig Forskel mellem det ærede Medlems Opfattelse og den Opfattelse, der næres af det store Flertal af dette Tings Medlemmer. Jeg tror ikke, at det for det store Flertals Vedkommende er den Opfattelse, der gør sig gældende, at der skulde ligge nogen Betyggelse for Danmark i at se nogen Afgørelse truffet paa Grundlag af de øjeblikkelige Magtforhold, men at vi til enhver Tid vilde foretrække en Afgørelse, truffen ad rent retslig Vej paa juridisk Grundlag, gennem en dertil bestemt Domstol.

Jeg ser ikke, at de Betragtninger, som har været anførte paa dette Punkt, paa nogen Maade kan afkræfte det afgørende Hensyn, der er til at stemme for den foreliggende Beslutning, det Hensyn, at vi derved kommer til at yde vort Bidrag til den Retsudvikling, som vi ønsker, at Danmark skal tage Del i. Men jeg vil ganske vist ogsaa ønske, at det høje Flertal maatte blive klart over, at man ogsaa vilde yde et Bidrag til denne Retsudvikling i Tilslutning til den højtærede Udenrigsministers Ord om Betydningen deraf, hvis man gav en klar og afgørende Erklæring med Hensyn til Forpligtelsen overfor de militære Udgifter.

Udenrigsministeren (Harald Scavenius): Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg kun sige to Ord. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg heller ikke i Dag har kunnet give Oplysninger om Sveriges Stilling, er dette jo ikke rigtigt. Jeg tilod mig at sige i de Ord, jeg her fremkom med, at der var forelagt den svenske Rigsdag et Forslag til Ratificering af Voldgiftserklæringen. Hvad Norge angaar, er der visse Forhold, som gør, at jeg ikke her offentlig kan udtale mig om det. Jeg kan blot sige den Ting, at hverken Forslag om Ratifikation af Protokollen eller om Ratifikation af denne Erklæring er forelagt Stortinget, saaledes at man i dette Øjeblik maa sige, at den norske Regering og det norske Folk endnu ikke har haft Lejlighed til at tage Standpunkt til denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch er jo kommet ind paa det militære Spørgsmaal.

Jeg finder ikke, at dette Spørgsmaal har den mindste Forbindelse med den her foreliggende Sag. Det ærede Medlem lod forespørge i Udvalget, hvilken Stilling den danske Regering indtog eller vilde indtage til en Henstilling, der var kommet fra Folkeforbundets Generalsekretariat angaaende et Ønske, der var fremsat af Delegeretsforsamlingen om, at man ikke i de to næstfølgende Aar skulde forøge Militærbudgetterne. Den Skrivelse, som jeg meddelte Udvalget og derigennem Hr. P. Munch, at Regeringen agtede at afsende, og som i dette Øjeblik er afsendt, finder jeg er af en saadan Beskaffenhed, at den i det hele taget ikke kunde være anderledes. Denne Sag er endnu til Drøftelse i en Militærkommission. Hvilket Standpunkt denne Militærkommission vil komme til, ved man ikke; det eneste, som den nuværende Regering ved og kan udtale, er, at den for sit Vedkommende ikke ønsker at stille Forslag, der vilde betyde en Forøgelse af det nuværende Militærbudget. Det finder jeg maa være fuldstændig tilstrækkeligt, og i hvert Fald er det umuligt paa nuværende Tidspunkt at sige mere. Det ærede Medlem Hr. P. Munch citerede de Udtryk, jeg havde brugt her, at saa længe de smaa Lande ønsker at bevare deres politiske Uafhængighed, har de ingen anden Vej end Rettens. Denne Udtalelse er jo heller ikke nogen Modsigelse til det Standpunkt, som er udtrykt i, hvad vi har svaret Folkenes Forbunds Generalsekretariat. Det er en selvfølgelig Ting, at vi kan ikke have et Militær, der kunde drage ud over Landets Grænser for at vinde Land, eller saaledes at vi kunde vente sejrrikt at afslaa et Angreb fra en Stormagts Side. Hvis det skulde trække op til et saadant Angreb, maa vi være glade ved og tilfredse med, at der findes Institutioner, til hvilke vi kan henskyde saadanne Tvistigheder; det er jo en selvfølgelig Ting. Men er der Krig rundt omkring i Landene, som der var for nogle Aar siden, vil dog enhver Regering gøre, hvad ogsaa den daværende, hersiddende Regering gjorde, nemlig mobilisere saa store Styrker, man kan overkomme, for at sikre Landets Grænser og sikre Forbindelsen mellem de forskellige Landsdele, hvoraf dette Land bestaar.

Jeg tror ikke, der var yderligere Ting, jeg har at besvare.

Holstein: Maa det være mig tilladt at spørge, om den højtærede Udenrigsminister mener, at det vilde være urimeligt at vente med Ratifikationen af den danske